

Horváth Klaudia

Mosoly

Fiatalok a diszkrimináció

ellen

novellapályázat

A 14-18 éves korosztály az, amely a legellentmondásosabb. Már csak azért is, mivel állítólag nekik van a legkevesebb gondjuk a világon, valahogy mégis mindig találnak problémát, valami olyasmit, ami miatt az egész életüket szenvedésnek látják. Ilyenek például azok az emberek, akiket kiközösítenek. A gyerekek iszonyú gonoszak tudnak lenni. Szemüveg, túlsúly, nem a legtrendibb ruhák vagy a többiektől teljesen eltérő stílus, mind okok lehetnek arra, hogy valaki az úgynevezett „iskolai társadalom” kivessen magából, és a végzés idejéig cinkelje. Én ilyen téren szerencsésnek mondhattam magam. Átlagos gyerek voltam, voltak barátaim, magas, fekete hajú, kék szemű, aki teljesen ügyetlen volt matekból. Nem túl gyakran, de egy egészséges mértékben előfordult, hogy késtem a suliból. A haverok megveregették a vállam és néhány kedvesen csípős megjegyzéssel kezdtük a napot.

– Mi az Roy? Nálatok nem divat az ébresztőóra?

– Kac-kac, vettem a célzást, John – vigyorogtam felé, majd intettem és megfordultam. – Mindjárt jövök! – azzal elindultam a férfimosdóba, közben próbáltam nem észrevenni a szinte egymás szájába mászó párocskákat a folyosón. Belépve láttam, hogy szerencsére nincs benn senki. Lehajoltam és az ajtók résein, a harmadik kabinban megpillantottam egy fekete-vörös bakancspárt. Ez volt nekem a jel. Nagy mosollyal benyitottam a kabinba. Ott volt Ő. Hiába, csak két évvel volt fiatalabb nálam, csak a mellkasomig ért. Háttal állt nekem, így egy pillanatra beleszagolhattam a fiú létére hosszú, szőke hajába, ami lófarokban simult a hátához. Hirtelen fordult meg, ahogy ráeszmélt, hogy ott vagyok. Aranybarna szemei dühösen csillogtak.

– Késtél! – vágta a képembe. – Húsz perce várok rád! – elképesztő, mennyire ki tud akadni. De ami ennél is elképesztőbb, hogy mennyire aranyos ilyenkor. Elmosolyodtam.

– Sajnálom, Ed. – Finoman az álla alá fogtam, lehajoltam hozzá és megcsókoltam. –Igen.

A társadalom engem könnyen elfogadott, mivel nem tudta, hogy miben vagyok más.

A nevem Roy Burn. 17 éves vagyok, tanuló és homoszexuális. A hiedelmekkel ellentétben ezt nem lehet megtanulni, sőt ilyenné válni sem lehet. Melegnek születni kell. Ebből az okból kifolyólag szerintem egyenlő probléma azzal, mintha nagy orral születtem volna. Mivel tudtam, hogy az osztálytársaim szemében ez nem így lenne, inkább nem is adtam tudtukra ezt az infót. Elég volt nekem rájönni. Na, igen, ez is elég vicces történet.

Még általános iskolás koromban megpróbálkoztam a lányokkal, de úgy istenigazából egyik sem érdekelt, sőt. Idegesítettek. Aztán jött a csúcspont, 14 évesen beleszerettem a legjobb barátomba. Mondhatom remek volt, több mint egy évig úgy csajozni vele, hogy legszívesebben őt fűztem volna be. De egyszer szerencsém volt, egy kicsit felöltöttünk a

garatra egy házibuliban, és fogadásból csokolóztunk az est végén. Áldottam az alkohol nevét. Végül is ezenkívül nem történt semmi több köztünk.

Középiskolás lettem és elővigyázatosságból senkinek sem említettem az „enyhe” érdeklődési eltéréseimet. Ha már itt tartunk, a szüleim sem tudnak semmiről. Katolikus család voltunk, így féltem, hogy kitagadnának. 17 éves koromig, hogy ne fogjanak gyanút, randizgattam lányokkal, de nem voltam együtt senkivel. Aztán megismertem Edwardot. Az egész iskolában elterjedt a híre, hogy az egyik elsős fiú nyíltan biszexuális. Kíváncsiak voltunk, így pár sráccal elindultunk megnézni magunknak ezt a bizonyos félhomokost. Be kell vallanom, ennél a pontnál már szinte könyörögtem Istenhez, hogy helyes legyen... Aztán megláttam. Korához képest alacsony, alig 165 cm lehetett, habár így is magasított, vörös-fekete bakancs volt rajta. Haja hosszú, szőke, a nadrágja bőr, az inge fekete, a teste szépek szálkás. „Biztosan sportol” – gondolhattam volna, de ehelyett csak azon járt az eszem, hogy „Istenem, milyen gyönyörű! Meg kell kapnom!”

A helyzetből ítélve sikerült, már két hónapja voltunk együtt. Minden reggel megvártuk egymást az egyik fürkében, aztán egy uncsi nap a suliban, végül „korrepetálás” nála, mivel, mint mondtam, szörnyű matekos vagyok, ő viszont remek. Micsoda véletlen.

Kicsit morcosan viszonzta a csókom, majd finoman a mellkasomba boksztolt.

– Ne hidd, hogy ennyivel megbocsájtok! – Sójajtottam, de arcomról nem tűnt el a mosoly.

– Mit szeretnél, hogy engeszteljelek ki?

– Gyere értem a hetedik óra után. Menjünk haza együtt, és ha már itt tartunk, töltsd nálam az estét!

Habár az iskolában nem akartam túlzottan vele lenni, de az a tündéri mosolya... A legnagyobb fegyvere, amivel bármire rá tudott venni. A szülei pedig úgymint üzleti úton vannak, szóval tényleg nincs mitől félni. Tehát rábólintottam, és kellő időkorlát mellett elhagytuk a mosdót. Elkezdődött a szokásos nap. Sejtelmem sem volt, hogy ezen a napon történik meg ama fordulópontja a kapcsolatomnak és az életemnek, ami mindent megváltoztat. Szó szerint mindent.

Az órák után ismét korrep álnéven elindultam Edért az osztályába, de már senki nem volt ott. Elkezdtem kételkedni, hogy talán nem is várt meg. Kinéztem az ablakon, de csak azt láttam, hogy pár évfolyamtársam valakit épp agyonra gyepál. Nem sokat érdekelt, amíg észre nem vettem, hogy azt a valakit a hosszú, szőke haja segítségével húznak fel a földről. Ez Ed! Eszeveszett iramban rohantam lefelé a lépcsőn, közben szitkozódtam. Ez nem először fordult elő. Fenébe már, hogy szinte kiharsogja a világnak, hogy ő bizony biszexuális! Csodálkozik,

hogy ilyenek történnek? Mire odaértem, már épp végeztek velem, és elmentek. Edward a földön térdelve próbálta letörölni a vérfoltot a szájáról.

– Ed! – rohantam oda hozzá, hogy felsegítsem, bár szerencsére csak felszíni sérülése volt.

– Az ég szerelmére, te idióta... Már megint? Miért nem futsz el ilyenkor?

– Próbáltam. – Nehezen vette a levegőt, de azért fel tudott állni. – De nem engedték.

– Ez az egész a te hibád, ha titokban tartanád... – nem tudtam végigmondani, belevágott a szavamba és folytatta.

– Akkor az olyan lenne, mintha szégyellném. – Sebes kis arcán újra mosoly ült. Ez volt az, amit látszólag nem tudtam megérteni.

– De hisz lehetsz úgyis büszke, hogy nem mondd ki!

– Nem, Roy. – A fejét mellkasomra hajtotta, úgy beszélt. – Ha eltitkolod, az azt jelenti, hogy szégyellsz meleg lenni. Félsz a következményektől. Én nem bánom, ha minden héten megvernek. – Aranybarna szemei tündérien csillogva néztek felém. – Ha cserébe együtt lehetek azzal, akit szeretsz. – A szívem majd meghasad. Én hiába szeretem őt minél jobban, nem tudnám felvállalni, mert... nem tudom pontosan miért. Nem tudnám elviselni, ha heti rendszerességgel megvernének, ha kiközösítenének, a hátam mögött röhögnének rajtam, és obszcén szavakat vágnának a képembe. Nem. Én ezt nem bírnám ki. És ezt szégyelltem a legjobban. Megragadtam Ed kezét, és úgy öleltem az apró kis testét, mint még soha. Ha szégyelltem is ezt a kapcsolatot, legalább akkor álljak mellette, ha szüksége van rám. Az ilyen pillanatokban látszódtott igazán, melyikünk az erősebb. Mivel lelkiismeret-furdalásom volt, hogy nem tudtam őt megvédeni, akkor először kézen fogva mentem vele haza. Próbáltam minden félelmemet leküzdeni, hisz Ednek igaza volt, semmi rossz nincs abban, ha szeretjük egymást. Mire a házukhoz értünk, már egymás derekát öleltük. Éreztem, hogy most nagy szüksége van a szeretetemre. A nap végén a házuk előtt csókolóztunk. Azt hiszem ez volt az, amivel végül mindent elrontottunk.

Másnap megint késtem egy kicsit, de furamód, most valami más volt. John a kapuban várt rám.

– Roy! – Ragadta meg a vállamat nem kis erővel. – Gyere velem rögtön!

– Eh? De mégis miért? – Nem válaszolt, csak az udvar hátsó részébe húzott. Bár ne mentem volna akkor vele...

Szám szerint öt srác gyűlt össze Johnnal együtt. Arcukon megmagyarázhatatlan undor ült, kettejük karmai között az én szegény kis Edem reszketett.

– R...oy... – Formálta ki halkam a nevem, mire az egyik srác arcon vágta.

– Te kussolj!

– Hé! – Nagy lendülettel léptem előre, de John elkapott.

– Roy, válaszolj a kérdésre, amit most felteszek! Tényleg rád akaszkodott ez a kis buzi? – Hirtelen azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Minden bizonnyal láttak minket tegnap, de az infójuk nem volt teljes. Tulajdonképpen megvolt a lehetőségem, hogy mindent Edwardra kenjek. Emlékszem, a szeméibe néztem, próbálva a választ keresni, hogy most mit tegyek. Erre ő csak halványan elmosolyodott, és megadóan lehajtotta a fejét. Nem bánta volna, ha őt állítottam volna be bűnösnek. De... hirtelen kitört belőlem minden, amit annyi idő alatt eltitkoltam.

– Dehogyan akaszkodott rám! – Félrelöktem Johnt és elindultam Ed felé, hogy kiszabadítsam. – Semmi közötök hozzá, mit csinálok, de ha ennyire érdekel, már két hónapja együtt vagyunk! Mi van ebben? Talán én nem lehetek együtt azzal, akit szeretek, csak mert az egy fiú? Azonnal eresszéték! – Az események felgyorsultak, egy srác hirtelen nekem ugrott, és a földre tepert. Ütni kezdett. Le akartam lökni, de szinte azonnal a másik kettő, köztük John is, lefogott.

– Hogy ez mennyire undorító! – Ordította az, akinek az ökle igencsak közeli ismeretséget szerzett az arccal. – Még hogy mi van ebben? Ez erkölcstelen és undorító!

– Erkölcstelennek tartod, hogy szerelmes vagyok?

– Pofa be! Mocskos buzi! – Többet nem tudtam kérdezni. Mindenhonnan ütések és rúgások jöttek, az egyik épp a szeméimet érte, így a külvilág behatásaiból már csak a fájdalom maradt, és egy hang, ami a nevemet kiáltotta. Ed volt az. Egyre gyengébbnek éreztem magam... Homok és vér íze keveredett a számban, a fülem sípolt, a fájdalom pedig átjárta az egész testem. Tényleg úgy éreztem, hogy meg fogok halni. Aztán kinyitottam a szeméimet és felébredtem.

Álmodtam.

Erősen izzadtam a szörnyű álmom miatt, körbenéztem, de a szoba határozottan nem az enyém volt.

– Roy, jól vagy? – pislogott rám Ed. Igaz is. Elfelejtettem, hogy a múlt éjszakát nála töltöttem.

– Jól... – Sóhajtottam, megtöröltem a homlokom és felültem mellé. A szeméim valamiért nagyon fájnak, így hunyorogva keresgéltem őt a karommal. – Gyere ide...

– Huh? – Kicsit megilletődött, de hozzám bújt, én pedig átöleltem.

– Ed... igazad volt. Félek. Igazán félek az emberektől. – Elmosolyodott.

– Nem baj, megértem. Csak ne hagyj magamra, rendben?

– A világ minden kincséért sem! – Lenéztem, hogy újra erőt gyűjthessek a mosolyából. Ez volt az a dolog, amiért végül is nem bántam volna, ha laposra vernek. Habár még nem tartottunk itt, ki tudja, mikor fogunk? Meddig kell még félnem, hogy meghurcolnak azért, mert szerelmes vagyok? Mit tegyek az ellen, hogy ne röhögjenek ki, hogy ne utasítsanak vissza, sőt, mit tehetnék, hogy emberszámba vegyenek?

Nekem Edward mosolya ad erőt. Miatta bírom ki. A legjobb megoldás, ha te is mosolyogsz és tovább mész az utadon. Csak tovább előre, valami felé.